

Líščie svedomie.

Šelmička na mňa upierala čierne očká, premfvala sa na mojom stole a sem-tam výhražne zavrčala. Čierno-biela srst' sa jej leskla. Zviera sa usadilo na pohovke oproti mne. Bielou labkou si pretrelo čierne ucho. Nespúšťala som z nej zrak. Táto líška bola tá, čo mi prebehla popred auto, prenasledovala ma a nakoniec sa ocitla u mňa doma. Áno, celý minulý týždeň bol zvláštny. A stretnutie s tou prekliatou líškou tomu nijako nepomohlo. Zavše to prečudesné prepojenie medzi nami. Mala by som začať od začiatku. V deň, keď celé toto šialenstvo začalo.

Sedela som za stolom v kancelári a čítala poštu. Ponuky od rôznych spoločností. V poslednej dobe bol o moju firmu záujem. Ozvalo sa klopanie na dvere. „Slečna Vulpesová?“ do kancelárie vkročila moja sekretárka. Nadvihla som obočie. „Prišiel list od tej firmy, ktorá nám spravila reklamu,“ zamávala listom a položila ho na stôl. „Čo chcú?“ spýtala som sa popri otváraní obálky. „Asi časť zisku a...“ „Vybavia to naši právnici?“ skočila som jej do reči. Sekretárka si napravila okuliare. „A...áno. Teda, samozrejme. Bola to len ústna dohoda.“ Samol'úbo som sa usmiala. Hlupáci, pomyslela som si. „V tom prípade,“ zahodila som obálku, „im nedáme ani cent.“ Na tvári asistentky sa objavil zarazený výraz. Naznačila som jej, že má odísť. Tá spoločnosť, čo pomohla rozbehnúť moju firmu, bola nezisková organizácia podporujúca bohviečo. Pomohli mi dobrovoľne. Prečo by som im teda niečo mala platiť?

Rozhodla som sa skončiť skôr. Keď som vychádzala z kancelárie, asistentka ma oslovila : „Slečna Vulpesová, už odchádzate? Viete, dnes sa ponáhl'am na synovu besiedku. Ak by som mohla skončiť skôr...“ Pozrela som sa na hodinky. „Iste. Môžete ísť hneď potom, ako všetko dokončíte. Mimochodom, prišlo mi pár mailov. Vybavte ich. Ešte dnes.“, vytiahla som kľúče od auta. Asistentka poďakovala. Som zvedavá, aká bude vďačná, keď sa z tých pár mailov, stane pár stoviek. Či ma to mrzí? Nie. Keď pracuje človek v biznise, stratí svedomie aj dušu.

Šinula som si to po odľahlejšej ceste domov. Zrazu som zazrela nejaké zviera. Dupla som na brzdu, no zviera stálo ako stĺp. Bolo to akési biele kľbko. V poslednej chvíli uskočilo. Z ničoho nič som ucítila prudkú, bodavú bolesť v chrbte. Brnelo mi z nej celé telo. Zahrešila a odstavila som auto pri krajnici. „No fajn,“ sykla som. Predný nárazník auta nebol poškodený. Bol tam len chumáčik čiernych chlпов. Hoci zviera, ktoré mi vbehlo do cesty, bolo dozaista biele.

Na ďalší deň bol víkend. Les pri dome šumel . Je to nezvyčajné, že podnikateľka mojich kvalít, býva na samote pri lese. No nemám rada hluk veľkomesta. Keď som zamkla dvere, začula som za sebou zvláštne vrčanie. Znelo to ako pradenie, ale hlbšie a nepríjemnejšie. Otočila som sa. Na verande sedela biela líška a zazerala na mňa s vycerenými zubami. Les pri mojom dome nebol z tých, v ktorých žili líšky alebo podobná háved'. Bol to skôr lesík. Opatrne som šelmičku obišla. Všimla som si, že zviera nie je celé biele. Kúsok chvosta a chrbta malo čierny. Keď som sa pozrela lepšie, všimla som si ešte niečo. „Ty si tá vec, čo som včera zrazila!“ vyhŕkla som. Na nohe, kde bolo trochu čiernej srsti, mala líška drobnú ranu. To by vysvetľovalo čierne chlpy na nárazníku. Líška zavrčala a s akýmsi odporom si ma premerala. Oči pôsobili inteligentne. Nie ako u psa. Ako u človeka.

V nedeľu aj pondelok mi bolo mizerne. Striedavo ma bolelo za uchom a pod rebrami. Musela som vybaviť niekoľko telefonátov s obchodnými partnermi, odmietnuť pár charít a nadácií. Večne niečo chcú... Napokon som sa predsa rozhodla, že do práce pôjdem. Otvorila som dvere a zakopla som. O niečo mäkké a živé. V bruchu sa mi rozliala bolesť. Akoby ma niekto prebodával zvnútra. Chvíľku som videla na červeno. Zrak sa začal zaostrovať na tú vec, o ktorú som zakopla. „Ty hlúpa líška! Už ma štveš!“ precedila som cez zuby. Krútila sa mi pri nohách a bolestivo pišťala. Zdalo sa, že pociťujem bolesť v tom istom mieste ako ona. Ďalšia zvláštnosť bol jej kožuch. Bol o kus černejší. Dravec si všimol ako si ho prezerám a nahnevane zavil. Očividne sa mu farba jeho kožuchu nepozdávala. Vyčítavo si ma premeriaval. Akoby som za to mohla. „Čo?“ rozhodila som rukami.

Líška sa mi obtrela okolo nôh a vbehla dnu. „Hej! To teda nie! ZMIZNI!“ Zviera snorilo a ňuchalo, celá kancelária akoby patrila jemu. Schytila som ho za krk. Líška sa skrútila a nesúhlasne štekla. Zacítila som nepríjemný tlak na zátylku. Skôr, než som sa tam stihla načiahnúť, to drzé stvorenie ma pohryzlo do prsta. „Au! Do pekla! Dúfam, že nemáš besnotu.“ Líška zaprskala. Zaskuvíňala a olizla si pravú prednú labku. „Veď labky som sa ani nedotkla,“ zaprotestovala som. Potom mi zrak sklúzol na môj pohryznutý prst a potom na líšku. Na prst, na líšku. Otvorila som ústa. Kým si zviera lízalo ranu, štipla som sa do stehna. Šelmička zavila a chňapla si po zadnej nohe. „To nemôže byť...možné,“ hlesla som. Líštička sa na mňa otočila. Jej výraz v očiach bol napodiv čitateľný. Hovoril: No konečne si na to prišla! Zvrtla sa a chystala sa vybehnúť von oknom. Bola som rýchlejšia. Zdrapila som ju za chvost a pritiahla k sebe. Zacítila som fantómovú bolesť v mieste, kde by mi mal končiť chvost. Už som chápala, ako ľudia, ktorý prídu o končatinu, v nej môžu stále cítiť

bolesť. Rozhodla som sa to vydržať. Metajúcej líške som okolo krku zaviazala povraz, aby neutiekla. Líška sa mykala, no von sa nedostala. Po chvíli sa upokojila. Bola však napätá. Aj ja som sa cítila ako zahnaná do kúta. Akoby som mala ruky v okovách. Povzdychla som a pozrela sa na uväzneného tvora. „Fajn. Ja neviem, čo sa tu deje. Viem len to, že my dve sme prepojené,“ hodila som na to čierne-biele kľbko významný pohľad, „a ja nechcem zomrieť, keď teba prejde nejaký nákladiak. Pozri, ty si mi úplne ukradnutá, no...“ Líška sa skrútila do kľbka. Zaprskala a nespokojne sa poškriabala na uchu. Oči mi takmer vypadli z jamiek. „Tebe...tebe sčernelo ucho.“ Líška zakvília, akoby hovorila: „Nie si ty náhodou Sherlock?“

Teraz sedím tu. Líška naproti mne. Už sa nesnaží ujsť. A ja? Musela som prehodnotiť svoj názor na to, ako veľmi mi je alebo nie je ukradnutý jej život. Niečo mi našepkávalo, že keď jej sčernie celá srst', nepekne sa to odrazí na mojom zdraví. Že sa po mňa zastaví Smrť.

Zazvonil mi mobil. Otrávene som ho zdvihla. „Prosím?“ Ozval sa hlas mojej sekretárky. „Dobrý deň, prepáčte, že vyrušujem, ale mám k vám prosbu - mohla by som si zobrať na týždeň dovolenku? Syn je...“ „To neprichádza do úvahy,“ odbila som ju a zložila. Líška odrazu strnula, zakvíliła a mňa prudko zaboľeli spánky. „No do pekla,“ skonštatovala som, keď líške sčernelo druhé ucho. Zrazu sa mi v mozgu rozhýbali všetky závitky. „Nie. To nie.“ Líška naklonila hlavu. Tvár som si vložila do dlaní a tlmene vykričala. „Svedomia sa nemožno zbaviť,“ zavila som takmer ako líška, „nemožno oň prísť.“ Vyčítavo som sa pozrela na líšku, ktorá pokojne sedela. Akoby to dávno vedela. „Neviem, líštička, či je to môj alebo tvoj trest. Isté je jedno,“ zhlboka som sa nadýchla, „si moje svedomie. Tvoja srst' sčernie vždy, keď spravím niečo zlé.“ Nikdy som vinu nepociťovala. No teraz som ju nielen cítila, ale aj videla. Priamo pred sebou.

Nahnevane som vykričala: „Takto sa snáď svet stane lepším?! Na svete predsa nie je dosť líšok pre všetkých, ktorí fungujú bez svedomia!“ Neskoro som pochopila, že za naše skutky – tie dobré, ale aj tie zlé sme zodpovední my. A nijaké výhovorky naše činy neospravedlňujú. Škoda, že som bola pridlho slepá...